

PERSBERICHT

Paulien Cornelisse 1976–2026

Op woensdag 30 september 2026 is cabaretier en schrijver Paulien Cornelisse in het Antoni van Leeuwenhoek-ziekenhuis in Amsterdam overleden aan de gevolgen van kanker. Ze was omringd door haar geliefden.

In 2024 werd bij Cornelisse kanker vastgesteld, maar ondanks deze tegenslag bleef ze haar buitengewoon productieve leven leiden. Zo schreef ze een vervolg op haar bestseller *De verwarde cavia* (2016) getiteld *De verwarde cavia – Terug op kantoor*, waarmee ze de NS Publieksprijs 2025 won. Ook zette ze haar column voort op de voorpagina van *de Volkskrant* en stapte ze in een nieuw televisieavontuur als juryvoorzitter van *De Slimste Mens*. ‘Bij tegenslag helpt het om heel veel leuke dingen te doen, en dat is van de redenen dat ik hier zit,’ zei ze over haar rol in het programma.

Bij het grote publiek werd Paulien Cornelisse in 2009 bekend met haar boek *Taal is zeg maar echt mijn ding*, waarvan meer dan 700.000 exemplaren werden verkocht. Ze was een groot taalliefhebber en ze leerde haar lezers op een aanstekelijke wijze (nog meer) van het Nederlands houden. Met name was ze gefascineerd door taalvernieuwingen en miscommunicaties. Voor haar letterkundige werk werd ze bekroond met de Tollensprijz, en in 2025 werd ze door het radioprogramma *De Taalstaat* uitgeroepen tot Taalmeester.

Haar liefde voor de Japanse taal en cultuur leidde tot het boek *Japan in honderd kleine stukjes* (2020). Ook maakte ze voor de VPRO de tv-docuserie *Tokidoki* (2018 en 2020).

Met haar eerste solo-theatervoorstelling *Dagbraken* (2008-2010) won ze direct de Neerlands Hoop, de prijs voor meest veelbelovende theatermaker. Er volgden hierna nog vier zeer succesvolle avondvullende voorstellingen.

Paulien Cornelisse stond graag zelf aan het roer van haar producties, om zo veel mogelijk artistieke vrijheid te hebben. 'Ik heb iets gemaakt dat de moeite waard is, en dan heb ik graag in de hand hoe dat de wereld in gaat,' zei ze hierover. Sinds 2016 gaf ze met groot plezier haar boeken zelf uit. Ook ontwierp ze zelf haar omslagen en theateraffiches. Voor de poster van *Hallo Aarde* ontving ze De Theater Affiche Prijs.

Samen met Micha Wertheim richtte ze in 2008 het verhalenplatform *Echt Gebeurd* op, waar mensen op het podium – en in de gelijknamige podcast – hun waargebeurde verhalen delen.

Cornelisse was ook regelmatig te horen in de podcast *Man met de microfoon* van haar man Chris Bajema. Samen brachten ze daarin verslag uit van hun belevenissen, onder andere vanuit Sheffield, waar Cornelisse aan de universiteit les gaf aan studenten Nederlands.

In 2025 verscheen haar Boekenweekessay *Hèhè*. Het raakte op de tweede dag van de Boekenweek al uitverkocht. Begin dit jaar werd ze geïnstalleerd als lid van de Akademie van Kunsten vanwege haar grote verdiensten als maker. Ze was bij haar publiek zeer geliefd om haar scherpe observatievermogen, liefde voor taal en onophoudelijke nieuwsgierigheid.

Met de dood van Paulien Cornelisse verliest Nederland een van haar slimste, creatiefste en meest eigenzinnige kunstenaars. Haar terugkeer in het theater met de voorstelling *Waar was ik gebleven* stond voor dit najaar gepland in Theater DeLaMar en tot een week geleden verscheen haar column in de *Volkskrant*.

'Eigenlijk is mijn allereerste column één van mijn dierbaarste,' zei ze vorig jaar. 'Ik schreef daarin dat ik een bijzondere vogel dacht te zien, wat uiteindelijk de wikkel van een Marsreep bleek te zijn. Dat stukje zegt iets over hoe ik naar de wereld kijk: het gaat bij mij vaak over de zoektocht, niet om het eindpunt.'

Paulien Cornelisse leefde samen met haar grote liefde schrijver, theater- en podcastmaker Chris Bajema, zoon en twee (stief)zoons in Amsterdam. Ze werd vijftig jaar.